

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2014, č. j. KUJCK 54122/2014/ODSH/alst, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 5. 2015, č. j. 10 A 155/2014 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 9. 2014, č. j. KUJCK 54122/2014/ODSH/alst (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 5. 2014, č. j. MS/21044/2013/OOSM-OP-209/Dur, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, zákaz řízení všech

motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 6. 10. 2013 v cca 17.53 hod. na pozemní komunikaci č. I/03 v katastru obce Horusice ve směru jízdy od Českých Budějovic na Veselí nad Lužnicí, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, řídil osobní automobil Škoda Octavia registrační značky X, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 151 km/h (po odečtení povolené tolerance 146 km/h).

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 4. 5. 2015, č. j. 10 A 155/2014 – 29 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Uvedl, že nebylo zapotřebí provádět místní šetření, neboť místo spáchání přestupku je zcela jednoznačně prokázáno fotodokumentací zachycenou radarovým rychloměrem, na níž je uvedena rychlost zachyceného vozidla a zeměpisná šířka a délka, v níž se vozidlo nacházelo. Výtiskem mapového listu je doloženo, že místem měření byla silnice první třídy, úsek 3 (E 55), která se v tomto místě nachází ve volné krajině, tedy mimo obec. Dálnice z Prahy do Českých Budějovic dosud není vybudována. Z toho vyplývá, že na daném úseku lze jet nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, což je pro posouzení přestupku rozhodné. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje zcela přesný přepis zeměpisných souřadnic místa, kde se měl žalobce přestupku dopustit, a tyto údaje jsou zcela v souladu se záznamem z rychloměru. Z vyjádření autorizovaného metrologického střediska je zřejmé, že snímek z rychloměru nevykazuje žádné znaky, které by zakládaly pochybnosti o správnosti měření, naopak se v něm uzavírá, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a jeho výsledek je platný. Pokud je na silnici I/3 v úseku mezi obcemi Dynín a Horusice jediná nejvyšší dovolená rychlost (90 km/h) a zároveň je prokázáno, že právě v tomto úseku byla rychlost žalobcem řízeného vozidla změřena, pak tu nejsou žádné pochybnosti o tom, kde se skutek zakládající daný přestupek stal. Místo spáchání přestupku je tedy jednoznačně prokázáno podklady obsaženými ve správním spise, které tak nebylo třeba doplňovat provedením místního šetření.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobci v tom, že napadené rozhodnutí je zmatečné, resp. že žalovaný nepochopil a dezinterpretoval jeho odvolací námitky. Dle krajského soudu nemá opodstatnění ani žalobní bod namítající pochybnosti v prokázání viny žalobce. Tvzení žalobce, že řidič v okamžiku změření rychlosti vozidla opustil své místo a přešel na zadní sedadla a následně do zavazadlového prostoru, vyvrací záznam z radarového rychloměru, záznam o oznámení přestupku a výpověď zasahujících policistů. Ze snímku pořízeného rychloměrem je zřejmé, že se ve vozidle nacházela pouze jedna osoba, a to na místě řidiče. V souladu s tímto důkazem je záznam v oznámení přestupku, ze kterého plyne, že žalobce byl obeznámen s tím, jakého přestupku se dopustil, přestupek mu byl vysvětlen, žalobce k němu neměl žádné výhrady a oznámení podepsal. Kdyby žalobce se zjištěným skutkovým dějem nesouhlasil, jistě by takovou skutečnost při pořizování oznámení přestupku uvedl. Měření se uskutečnilo z rychloměru zabudovaného ve vozidle, které není označeno jako vozidlo policejní; řidič žalobcova vozidla tedy nemohl vědět, že míjející vozidlo je opatřeno rychloměrem, a tedy v okamžiku změření rychlosti opustit své místo. Žalovaný svůj závěr o tom, že vozidlo skutečně řídil žalobce, opíral se o provedené důkazy, které vyvracejí skutkový děj tvrzený žalobcem. Ze záznamu z radarového rychloměru, z oznámení o přestupku a ze svědeckých výpovědí zasahujících

pokračování

policistů lze zcela spolehlivě učinit skutkové zjištění o tom, že žalobcovo tvrzení, že na místě řidiče nahradil skutečného pachatele přestupku, je nereálné.

[4] Dle krajského soudu je z výpovědí zasahujících policistů patrné, že policejní hlídka mījela žalobce v protisměru a při zjištění, jakou rychlostí žalobce jede, své vozidlo obrátila do směru jeho jízdy, předjela ho a zastavila ho u autobazaru ve Veselí nad Lužnicí. I záznam pořízený rychloměrem dokládá, že žalobcovo vozidlo bylo změřeno z vozidla jedoucího v protisměru. Z výpovědí zasahujících policistů je dále zřejmé, že žalobce byl zastaven právě tou hlídkou, která byla účastna měření. Je tudíž zcela bezpečně prokázáno, že žalobce byl změřen i zastaven stejnou policejní hlídkou. Tvrzení žalobce uvedenému v odvolání nelze rozumět jinak, než že řidič právě při změření vysoké rychlosti své místo opustil, zalezl do zavazadlového prostoru a řízení se kvůli odvrácení hrozby vážné nehody ujal žalobce. V průběhu předchozího řízení zmocněnec žalobce neuváděl, že by snad k výměně řidiče mělo dojít při snížení rychlosti vozidla či při jeho opuštění, a žádné takové tvrzení není uvedeno ani v odvolání. Provedenými důkazy je naopak prokázáno, že osobou, která vozidlo v okamžiku změření řídila, byl žalobce. Fotografie pořízená radarovým rychloměrem dokládá, že ve vozidle se nacházela pouze jediná osoba, přičemž obličej této osoby je natolik rozpoznatelný, že lze identifikovat řidiče. Není proto rozhodné, zda policejní hlídka mohla mít nad vozidlem žalobce neustálou dohledovou kontrolu. Krajský soud uzavřel, že přestupek žalobce byl jednoznačně prokázán, správní orgány opatřily podklady, které tvrzení žalobce o závadném rychloměru a výměně řidičů zcela vylučují, jednoznačně bylo prokázáno i místo spáchání přestupku, přičemž je podstatné, že v daném úseku silnice první třídy platila jediná nejvýše dovolená rychlost, a to 90 km/h.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud manipulativním způsobem obhajoval nezákonný postup správních orgánů, které nerespektovaly zásadu vyhledávací a zásadu materiální pravdy a projevíly libovůli při hodnocení důkazů a v rozhodování. Svůj návrh na provedení místního šetření nepovažoval za bezvýznamný, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda zasahující hlídka policie pronásledovala vozidlo, kterému byla naměřena vyšší než povolená rychlost, a jakou hlídkou bylo toto vozidlo zastaveno. Stěžovatel setrval na názoru, že jím předestřený skutkový stav je reálný, neboť policie zjevně neměla nad jeho vozidlem stálou dohledovou kontrolu a místo změření rychlosti vozidla se nachází ve vzdálenosti nejméně 5 km od místa zastavení vozidla. Stěžovatel uvedl, že pozorováním v uměle vytvořených podmínkách by došlo k prověření jednostranně zjištěných skutečností za jeho účasti, a mohl by se tak přihlásit k odpovědnosti za zjištění skutkového stavu. Stěžovatel brojil proti „*manipulativnímu tvrzení rozhodujících orgánů v tom smyslu, že mělo dojít k výměně řidiče za jízdy a za vysoké rychlosti.*“ Jeho vozidlo je vybaveno antiradarem, a tak považoval za manipulativní i tvrzení, že nemohl vědět, že je mījící vozidlo vybaveno radarovým rychloměrem. Stěžovatel uvedl, že nechápe, proč nedošlo k nařízení místního šetření, na základě kterého by byl bez důvodných pochybností zjištěn, resp. ověřen skutkový stav. Dle názoru

stěžovatele by se jednalo o obdobu vyšetřovacího pokusu, přičemž účast znalce by nebyla nutná vzhledem k tomu, že stěžovatel nikdy netvrdil, že k výměně řidičů došlo ve vysoké rychlosti. Stěžovatel nepovažoval popis skutkového děje v námitkách proti záznamu bodů a ve svém prvotním vyjádření (po zásahu policistů) za nic, co by mělo vytvořit dojem existence nesporných skutečností v přestupkovém řízení a v řízení před soudem. Stěžovatel tak konstatoval, že jeho vina nebyla bezpečně a nepochybně prokázána, přičemž pochybnosti se týkají právě skutkových otázek.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze všech předcházejících tvrzení stěžovatele i z jeho jednání při kontrole a v průběhu přestupkového řízení je zřejmá jeho snaha vyhnout se odpovědnosti za protiprávní jednání. Stěžovatel začal tvrzení o úniku řidiče do zadní části vozidla uplatňovat až v době, kdy mu bylo zřejmé, že nemá k dispozici jiné, skutečné argumenty. Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném již v řízení před krajským soudem a ztotožnil se i s napadeným rozsudkem. Dle jeho názoru bylo dokazování provedeno v dostatečné míře a vyšetřovací pokus navrhovaný stěžovatelem by byl nadbytečným úkonem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Podstatou kasační stížnosti učinil stěžovatel tvrzení, že jeho vina nebyla bezpečně a nepochybně prokázána, resp. že správní orgány při zjišťování skutkového stavu postupovaly nezákonně, nerespektovaly zásadu vyhledávací, zásadu materiální pravdy a při hodnocení důkazů projevily nepřipustnou libovůli. Konkrétně stěžovatel založil svou obranu na tom, že vozidlo Škoda Octavia RZ X v okamžiku překročení nejvyšší dovolené rychlosti neřídil, neboť se řízení vozidla ujal až po změření rychlosti, a proto se jednání, pro něž byl shledán vinným ze spáchání přestupku, nemohl dopustit. Svou verzi skutkového děje popsal v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně takto: *„Vozidlo jsem v době naplnění skutkové podstaty přestupku neřídil kdy jsem byl osobou řidiče který vozidlo řídil v okamžiku spáchání přestupku donucen převzít řízení. Tímto jsem odvracel vážnou hrozbu dopravní nehody protože řidič ihned do změření nedovolené rychlosti přešel do prostoru za zadními sedadly.“*

[10] K námitkám stěžovatele lze v obecné rovině uvést, že v řízení o přestupku postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu stanoví povinnost

pokračování

správního orgánu i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán hodnotí podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a nemusí akceptovat důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Pokud ovšem obviněný z přestupku netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém, správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[11] V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí mimo jiné oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, ze dne 6. 10. 2013, č. j. KRPC-136359-1/PŘ-2013-020007; úřední záznam ze dne 6. 10. 2013 o popisu dané události vyhotovený zasahujícím policistou J. K.; protokol o záznamu přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10 (včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo Škoda Octavia RZ X v okamžiku spáchání přestupku) ze dne 6. 10. 2013; ověřovací list č. 32/13 ze dne 21. 2. 2013, platný do dne 20. 2. 2014, podle něhož lze silniční radarový rychloměr RAMER 10, výrobní číslo 12/0021, používat k měření rychlosti; osvědčení zasahujícího policisty J. K. vydané společností Ramet C. H. M., a. s., o absolvování rozšířené odborné přípravy pro užívání silničního rychloměru typu RAMER 10 ve všech modifikacích. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán prvního stupně nadto provedl ústní jednání, v němž vyslechl oba zasahující policisty J. K. a V. S., vyžádal si vyjádření od autorizovaného metrologického střediska (k fotografii zaznamenané použitým rychloměrem) a vycházel rovněž z vyjádření samotného stěžovatele, resp. jeho zmocněnce (ze dnů 3. 3. 2014 a 13. 3. 2014).

[12] Dle Nejvyššího správního soudu bylo výše uvedenými podklady jednání stěžovatele přesvědčivě zdokumentováno a správní orgány tak vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel brojil proti zjištěnému skutkovému stavu zejména poukazem na neprovedení místního šetření, aniž by jednoznačně vyjádřil, jaké konkrétní skutečnosti by jím měly být prokázány. Pokud v žalobě tvrdil, že nebylo dostatečně prokázáno místo spáchání přestupku, pak lze konstatovat, že oba zasahující policisté při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně shodně uvedli, že ke změření rychlosti vozidla Škoda Octavia RZ X došlo na silnici I/03 ve směru od obce Dynín na obec Horusice. Zasahující policista J. K. uvedl, že vozidlo bylo zastaveno u bazaru Automarket, v katastrální území Veselí nad Lužnicí. Zasahující policista V. S. uvedl, že po změření rychlosti vozidla se za

ním otočil, dojeli (tj. spolu s jeho kolegou J. K.) jej a zastavili v prostoru autobazaru. Údaje o místě změření rychlosti vozidla a místě jeho zastavení odpovídají i obsahu oznámení přestupku a úředního záznamu ze dne 6. 10. 2013. Z protokolu o záznamu přestupku z rychloměru RAMER 10 je patrné, že v něm uvedené GPS souřadnice označují místo, kde bylo vozidlo změřeno (na fotografii je vyznačená rychlost vozidla 151 km/h). Tyto GPS souřadnice pak podle záznamu z mapového portálu mapy.cz, který je obsažen ve správním spise žalovaného, odpovídají bodu na silnici I/3 mezi obcemi Dynín a Horusice. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že nelze shledat žádné důvodné pochybnosti o místě překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlem Škoda Octavia RZ X (a tedy místě spáchání přestupku) a místě zastavení tohoto vozidla policejní hlídkou. Z podkladů shromážděných ve správním řízení je rovněž nepochybné, že vozidlo bylo zastaveno stejnou policejní hlídkou, která změřila i jeho rychlost. Z výpovědí zasahujících policistů J. K. a V. S. i z obsahu jimi vyhotovených oznámení přestupku a úředního záznamu je patrné, že byli přítomni celé části relevantního skutkového děje od změření rychlosti vozidla Škoda Octavia RZ X až po jeho zastavení; zasahující policista V. S. ve své výpovědi pak výslovně uvedl, že se po změření rychlosti vozidla otočili a toto vozidlo dojeli a zastavili.

[13] Nejvyšší správní soud má z obsahu kasační stížnosti za to, že stěžovatel pojmál návrh na provedení místního šetření spíše jako návrh na komplexní ověření skutkového stavu (stěžovatel označil místní šetření za „obdobu vyšetřovacího pokusu“, v němž by mělo dojít k prověření správními orgány „jednostranně zjištěných“ skutečností) a vyjadřoval tím nesouhlas se správními orgány zjištěným skutkovým stavem. Stěžovatel v této souvislosti zmínil i to, že jím opakovaně popsany skutkový stav (tj. že vozidlo Škoda Octavia RZ X v době spáchání přestupku neřídil) je „reálný“. Dle Nejvyššího správního soudu vyplývá nezpůsobnost obrany stěžovatele vyvolat pochybnosti o spáchání přestupku již z toho, že ze snímku pořízeného rychloměrem (viz ve správním spise založený protokol o záznamu přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10) je patrné, že v době změření rychlosti je ve vozidle Škoda Octavia RZ X pouze jediná osoba, a to na místě řidiče. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že zasahující policista J. K. již v oznámení přestupku, sepsaném bezprostředně po spáchání přestupku, uvedl, že řidič (tj. stěžovatel) byl ve vozidle sám. Tuto skutečnost zasahující policista výslovně potvrdil i při své výpovědi před správním orgánem prvního stupně. Ani jeden ze zasahujících policistů nezmínil, že by po změření rychlosti pozoroval u vozidla Škoda Octavia RZ X jakoukoli nestandardní situaci (např. náhlou změnu rychlosti či směru jízdy, která by mohla souviset se stěžovatelem tvrzenou výměnou řidičů, k níž mělo dojít „ihned“ po změření rychlosti jeho vozidla). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že policista se v řízení o přestupku zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Jeho výpověď sice nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy. Věrohodnost policistů jako svědků mohou dále snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti přímo vůči osobě obviněného (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). V nyní posuzované věci lze výpovědi zasahujících policistů hodnotit jako konzistentní a bezrozporné, zasahující policisté rovněž

pokračování

vůči stěžovateli postupovali bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání. Jelikož ani sám stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly snižovat důkazní hodnotu jejich výpovědí, nemá ani Nejvyšší správní soud důvod pochybovat o jejich věrohodnosti.

[14] Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je spíše pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná, a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86), ani v takovém případě, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a výpovědi zasahujících policistů, není možné bez dalšího vyhodnotit výpověď obviněného jako nevěrohodnou s tím, že je v jeho zájmu tvrdit skutečnosti, které jej z přestupku vyviní. Hodnověrnost uplatněné obrany stěžovatele (tj. že po změření rychlosti vozidla původní řidič přelezl do prostoru za zadními sedadly a stěžovatel tak byl donucen převzít řízení vozidla) však podstatně snižuje to, že ji stěžovatel poprvé uplatnil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V předchozím průběhu správního řízení naopak jeho zmocněnec tvrdil, že v okamžiku spáchání přestupku rychlostí 151 km/h nejel, a vysokou hodnotu změřené rychlosti vysvětloval zkreslením výsledku měření v důsledku nesprávně použitého rychloměru (viz protokol o ústním projednávání přestupku ze dne 3. 3. 2014). Rovněž dne 13. 3. 2014 zmocněnec stěžovatele ve svém vyjádření k podkladům řízení uvedl, že stěžovatel rychlostí 151 km/h nejel, a namítl, že policista obsluhující rychloměr nedodržel pokyny výrobce pro použití rychloměru.

[15] Vzhledem k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud závěry žalovaného i krajského soudu za zcela logické, odůvodněné a bezrozporné, naopak procesní obrana stěžovatele se v tomto světle jeví se jako účelová a nekonzistentní. Ani v případě, že by tvrzení stěžovatele o tom, že jeho vozidlo je vybaveno tzv. antiradarem a zasahující policisté s ním neměli stálý oční kontakt (tj. od okamžiku spáchání přestupku do zastavení vozidla), byla pravdivá, nemohou zpochybnit závěry krajského soudu. Krajský soud totiž zcela správně odmítl stěžovatelem tvrzenou verzi skutkového děje především s poukazem na důkazy shromážděné ve správním řízení, které spolehlivě dokládají, že stěžovatel byl po celou dobu relevantního skutkového děje ve vozidle sám. S ohledem na to je rovněž nepodstatné, že krajský soud v napadeném rozsudku poněkud nepřesně interpretoval tvrzení stěžovatele tak, že k výměně řidičů mělo dojít za rychlosti 151 km/h (nadto je možné dodat, že stěžovatel sice nespecifikoval, za jaké konkrétní rychlosti řízení vozidla převzal, avšak uvedl, že se tak stalo „ihned“ po změření rychlosti vozidla; je tedy zřejmé, že se by se to i tak dělo za vysoké rychlosti). Rovněž žalovaný vyjádřil své pochybnosti o reálné možnosti provést za dané situace výměnu řidičů spíše jako podpůrný argument a zcela správně se zaměřil na to, že stěžovatel tuto argumentaci použil až poté, co správní orgán prvního stupně neakceptoval jeho tvrzení o údajné nefunkčnosti použitého rychloměru a uznal jej vinným ze spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno, že vozidlo Škoda Octavia RZ X řídil v okamžiku překročení nejvyšší dovolené rychlosti právě stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu